

היום נלמד בעזרת ה':

גיטין דף סג

(המשך מעמוד קודם)

איתמר הבא לי גיטי: אישה שאמרה לשליח תביא לי את גיטי כלומר תהא 'שליח הולכה' שלי, והשליח הלך ואמר לבעל 'אשתך אמרה לי התקבל לי גיטי' כלומר שאהיה 'שליח קבלה' שלה, והבעל אמר לו 'קח כמו שהיא אמרה' - אמר רב נחמן גם אם יביא השליח את הגט לידי האשה היא לא תתגרש.

שמע מינה: מדברי רב נחמן מוכח שהבעל סומך על דברי השליח ולא על דברי האשה. כי אם היה סומך על דבריה וכוונתו לתת את הגט כמו שהיא אמרה באמת - נמצא שהוא עשה את השליח 'שליח הולכה' וכשהיה הגט מגיע לידי האשה היא היתה צריכה להיות מגורשת. אך רב נחמן אמר שאינה מגורשת, כי הבעל סומך על דברי השליח וכוונתו לעשות אותו 'שליח קבלה' כמו שאמרה האשה - על פי טענת השליח, ומכיון שהבעל לא יכול לעשות 'שליח קבלה' בלא הסכמת האשה נמצא שלא היתה כאן שליחות כלל ולכן אינה מגורשת.

והיינו שמדברי רב נחמן יש לפשוט את הספק של הגמרא במסכת בבא מציעא: בעל הבית אמר לשליח שישכור לו פועלים ב-4 זוז, והשליח הלך וסיכם איתם על 3 זוז, והם אמרו לו 'אנו מסכימים לעבוד כמו שאמר בעל הבית'. האם כוונתם כמו שאמר השליח בשם בעל הבית כי הם סומכים עליו, וממילא חייב להם הבעל הבית רק 3 זוז. או שכוונתם כמו שאמר הבעל הבית בעצמו כי הם לא סומכים על השליח, וממילא חייב לשלם להם 4 זוז.

דחיה: אמר רב אשי: אם רב נחמן היה מדבר במקרה הפוך היתה ראייה (כדלהלן), אבל במקרה שלנו אין שום ראייה.

דהיינו, אם רב נחמן היה מדבר על מקרה שהאשה אמרה לשליח שיהא 'שליח קבלה', והשליח אמר לבעל שהיא אמרה לו להיות 'שליח הולכה', והבעל אמר לו

(המשך בדף הבא ↓)

יוצא לאור ע"י:

"אור הספר התורני" הוצאה לאור

052-7628377

להצטרפות:

mabatladaf18@gmail.com

052-342-4473

'קח כמו שהיא אמרה'. והיה אומר על זה רב נחמן שכאשר קיבל השליח את הגט האשה מגורשת - היתה ראייה שהבעל סומך על הדיבור של האשה ולכן השליח נעשה שליח קבלה. וכן אם היה אומר רב נחמן שכשיגיע הגט לידי האשה היא מתגרשת - היתה ראייה שהבעל סומך על דיבורו של השליח ולכן הוא נעשה שליח הולכה.

אבל כאן שהאשה אמרה לשליח להיות 'שליח הולכה', והוא אמר לבעל שהוא 'שליח קבלה' - בעצם הוא עוקר את השליחות שהיא עשתה איתו, והוא לא מסכים להיות שליח הולכה שצריך לטרוח להביא את הגט לידי האשה כדי שהיא תתגרש, אלא הוא מעוניין להיות רק שליח קבלה שמספיק לו לקבל את הגט לידי בכדי שהאשה תתגרש - ולכן אין שום אפשרות שהוא יהיה שליח! כי 'שליח קבלה' האשה לא עשתה אותו, ואילו 'שליח הולכה' הוא לא מסכים להיות. ולכן אמר רב נחמן שגם אם הוא הביא את הגט לאישה היא לא מגורשת, כלומר גם אם בסוף השליח התחרט והחליט להיות 'שליח הולכה' והביא את הגט לאשה - הרי הוא כבר לא יכול להעשות שליח מעצמו באמצע הדרך.

אמר רב הונא בר חייא ת"ש: מהמשנה שלנו. מהמשנה משמע שבעל שאמר לשליח 'התקבל גט זה לאשתי' רק אם הוא רוצה לחזור בו הוא חוזר בו. כלומר שכל עוד הוא לא חזר בו והגט הגיע לידי האשה היא מתגרשת. ולכאורה הרי לבעל אין סמכות לעשות שליח קבלה? אלא בהכרח שכוונת הבעל לגרש את אשתו בכל דרך אפשרית, דהיינו אמנם בתחילה הוא סבר שהוא יכול לעשות שליח קבלה, אבל גם אם אחר כך יתברר לו שהוא לא יכל לעשות אותו שליח קבלה אלא רק שליח הולכה, בכל אופן הוא מסכים שהוא יהא שליח הולכה, כי העיקר שהיא תתגרש בכל דרך שהיא.

הקושיא: רב נחמן אמר (כפי שהבינה הגמרא בדבריו) שהבעל נותן את הגט על דעת השליח הטוען שהוא שליח קבלה, ומכיון שזה אינו נכון הוא לא נעשה שליח קבלה ומאידיך הבעל לא עשה אותו שליח הולכה, ולכן גם אם הוא בסוף התחרט והחליט להיות שליח הולכה הוא כבר לא יכל להיות שליח מעצמו. והרי מדברי המשנה מוכח שגם אם השליח יתחרט באמצע הדרך ויחליט להיות שליח הולכה הוא יכול להיות, כי הבעל בעצם מתכוין לעשותו שליח בכל צורה שהיא העיקר שהאישה תתגרש!

תירוץ: הכי השתא: אין זה נכון שהבעל רוצה לגרש את אשתו בכל דרך והוא מתכוין לעשות את השליח 'שליח קבלה' או 'שליח הולכה'. אלא במשנה שלנו הבעל אמר מעצמו לשליח 'התקבל גט זה לאשתי' והרי הוא יודע שהוא לא יכול לעשות אותו שליח קבלה, ולכן אנו אומרים שהוא התכוין לעשותו שליח הולכה, וכונתו לומר לו 'התקבל והולך את הגט'. אבל בדברי רב נחמן שהשליח אומר לבעל האשה עשתה אותי שליח קבלה, הבעל טועה לחשוב שזו האמת ולכן הוא מתכוין לעשותו שליח קבלה (כי הבעל סומך על דברי השליח), ולכן היא לא מגורשת.

אמר רבא ת"ש: קטנה הנשואה שעשתה שליח קבלה שיקבל בשבילה את הגט מבעלה, היא אינה מתגרשת בקבלת השליח את הגט, אלא רק כשהוא יבוא לידה. והרי כאן השליח אמר לבעל שהוא 'שליח קבלה' ובכל אופן הוא נעשה מעצמו שליח הולכה וכשמגיע הגט לידה היא מגורשת. ובהכרח הטעם כי הבעל מתכוין לעשותו שליח בכל דרך אפשרית.

ואם כן קשה על רב נחמן, שאפילו שהבעל נותן את הגט על דעת השליח הטוען שהוא שליח קבלה, שזה אינו נכון והוא לא נעשה שליח קבלה, ומאיך הבעל לא עשה אותו שליח הולכה, בכל אופן אם הוא בסוף יתחרט ויחליט להיות שליח הולכה - מדוע אמר רב נחמן שהוא לא יכל להיות שליח מעצמו, והרי הבעל מתכוין לעשותו שליח בכל דרך?

תירוץ: הכי השתא: הגמרא מתרצת כנ"ל. הבעל יודע שאשתו הקטנה לא יכולה לעשות שליח, ולכן השליח אינו שליח קבלה, והבעל עושה אותו שליח הולכה. אבל בדברי רב נחמן מדובר באשה גדולה והשליח הרי טוען שהיא עשתה אותו שליח קבלה, ולכן הבעל טועה לחשוב שזו האמת וסומך על דבריו ולא עושה אותו שליח הולכה.

ת"ש הבא לי גיטי: אשה שעשתה שליח הולכה והשליח אמר לבעל שהיא עשתה אותו שליח קבלה, או אשה שעשתה שליח קבלה והשליח אמר לבעל שהיא עשתה אותו שליח הולכה, והבעל אמר לו 'הולך ותן לה' (את הגט) / 'זכה לה' / 'התקבל לה' - הבעל יכול לחזור בו עד שיגיע הגט ליד האישה שאז היא מתגרשת.

הגמרא מבארת: **מאי לאו:** לכאורה כוונת הברייתא שאם השליח טען שהוא שליח קבלה - אמר לו הבעל בלשון קבלה 'זכה לה' / התקבל לה'. ואם השליח טען שהוא שליח הולכה - אמר לו הבעל בלשון הולכה 'הולך ותן לה'.

והרי כאשר האשה עשתה את השליח שליח הולכה והוא אמר לבעל שהוא שליח קבלה והבעל אמר לו שיהא שליח קבלה - מדוע כשמגיע הגט ליד האשה היא מתגרשת והרי הבעל לא עשה אותו שליח הולכה? אלא בהכרח כוונתו שאם לא יועיל שליח קבלה שיהא שליח הולכה. אם כן קשה על רב נחמן שאמר שאינה מגורשת!

תירוץ: לא, קבלה אהולכה והולכה אקבלה: כוונת הברייתא שכאשר השליח טען שהוא שליח הולכה - אמר לו הבעל בלשון קבלה, ואילו כאשר הוא אמר שהוא שליח קבלה - אמר לו הבעל בלשון הולכה.

אי קבלה אהולכה וכו': אם כן, כשהאישה עשתה שליח קבלה והשליח אמר לבעל שהוא שליח הולכה והבעל אמר לו בלשון קבלה - מדוע הבעל יכול לחזור בו ואנו לא אומרים שהשליח נעשה שליח קבלה ומיד שקיבל את הגט האשה התגרשה?

כלומר מוכח מכאן שהבעל לא סומך על דברי האשה אלא על דברי השליח וכמו שאמר רב אשי בביאור דעת רב נחמן לעיל: שאם הוא היה מדבר במקרה שהאשה היתה עושה שליח קבלה והשליח היה אומר שהוא שליח הולכה והבעל היה אומר לו 'הילך כמו שאמרה' והיה אומר על זה רב נחמן שמגורשת רק כשיגיע הגט לידה - היתה ראייה שהבעל סומך על דיבורו של השליח. וזה מה שמוכח כאן שהבעל לא סומך על דברי האשה שעשתה את השליח שליח קבלה, אלא על דברי השליח שטען שהוא שליח הולכה, וכוונת הבעל לומר לו 'התקבל והולך לה את הגט' דהיינו תהיה שליח הולכה. ואם כן יש לנו ראייה לספק של הגמרא במסכת בבא מציעא האם סומכים על הבעל הבית או על השליח.

דחיה: הכי השתא: במקרה שעליו דיבר רב נחמן (ורב אשי) הבעל אמר לשליח 'הילך כמו שאמרה האשה', ולכן יכולה להיות ראייה משם האם הבעל הולך אחרי האשה או אחרי השליח. אבל כאן הבעל אמר לשליח 'התקבל לה' ובהכרח שהוא יודע שהוא לא יכול לעשות שליח לקבלה אלא כוונתו לומר לו 'התקבל והולך לה' וכוונתו לעשותו שליח הולכה.

*

תנו רבנן התקבל לי גיטי: האשה עשתה שליח קבלה וגם השליח אמר לבעל שהוא שליח קבלה, והבעל אמר לו: הולך ותן לה / זכה לה / התקבל לה. לדעת

ת"ק כשקיבל השליח את הגט האשה התגרשה והבעל לא יכול לחזור בו, משום שגם שכהוא אמר לשליח 'הולך ותן לה' הוא בעצם אמר 'זכה לה', כי לדעתו 'הולך' כזכי דמי' כלומר האומר 'הולך' הרי הוא כאומר 'זכה'. **לדעת רבי נתן** 'הולך' לאו כזכי דמי' ולכן כשאמר הבעל 'הולך ותן לה' כוונתו לעשותו רק שליח הולכה ואינה מתגרשת עד שיגיע הגט לידה. **לדעת רבי** הבעל לא יכול לחזור בו אלא אם כן אמר לשליח: איני רוצה שתהיה שליח קבלה אלא 'הולך ותן לה', שאז הוא יכול לחזור בו עד שיגיע הגט לידה.

קושיא: רבי היינו ת"ק? מה ההבדל ביניהם? תירוץ א': רבי סובר כת"ק ורק בא להשמיע את הנקודה הזו שאם אמר הבעל במפורש שהוא לא רוצה שהשליח יהא שליח קבלה הוא נעשה שליח הולכה. תירוץ ב': כוונת הברייתא רק לומר מיהו ת"ק? - רבי.

איבעיא להו: לרבי נתן הסובר ש'הולך' לאו כזכי, האם 'הילך' כזכי? כלומר כשהאשה עשתה שליח קבלה והשליח אמר שהוא שליח קבלה והבעל אמר לו 'הילך הגט' - האם כוונתו 'הילך' כמו שהיא אמרה' ואם כן הוא נעשה שליח קבלה, או רק 'הולך לה' והוא נעשה שליח הולכה?

ת"ש האומר התקבל: מהמשנה שלנו. אם הבעל אמר לשליח 'התקבל גט זה לאשתי' או 'הולך גט זה לאשתי' הוא יכול לחזור בו (כי אין בסמכותו לעשות אותו שליח קבלה), אבל 'האשה שאמרה התקבל לי גיטי רצה לחזור לא יחזור'. ומבארת הגמרא שהכוונה היא: אם האשה אמרה קודם לכן לשליח שיהא שליח קבלה שלה, ולאחר מכן אמר לו הבעל את אחד משני הלשונות הללו דהיינו 'התקבל' או 'הולך' - הבעל לא יכול לחזור בו אפילו שהוא אמר רק 'הולך'. ולכאורה יש לפרש את המשנה שהבעל אמר 'הילך', וזה כדעת רבי נתן הסובר 'בהולך לאו כזכי' ובכל אופן ב'הילך' הוא יודה שכזכי, ולכן כאשר הבעל אמר לו 'הילך' הוא בעצם אמר לו שיזכה דהיינו שהוא עשה אותו שליח קבלה, ולכן אינו יכול לחזור בו.

דחיה: לא, בהולך ורבי: כוונת המשנה שהוא אמר לשליח 'הולך' וכדעת רבי ש'הולך' כזכי דמי'. אבל אין ראייה לדעת רבי נתן.

ת"ש לפיכך וכו': מדברי המשנה מדויק שדוקא בגלל שהבעל אמר לשליח איני רוצה שתהיה שליח קבלה אלא 'הולך ותן לה', הוא יכול לחזור בו. אבל אם הוא

היה אומר לו רק 'הולך ותן לה', הוא לא היה יכול לחזור בו, כי הולך כזכי דמי. ולכאורה יש לפרש את המשנה שאמר לו הבעל 'הילך' והיינו כרבי נתן, וראייה שהוא מודה שהילך כזכי וכנ"ל. והגמרא דוחה כנ"ל.

ת"ש הולך גט זה לאשתי: מהברייתא הזו מוכח שרבי נתן מודה בהילך שכזכי דמי. משום שבברייתא כתוב שאם אמר הבעל לשליח 'הולך' הוא יכול לחזור בו, וזה בהכרח כדעת רבי נתן הסובר שהולך לאו כזכי דמי. ולאחר מכן אומרת הברייתא שאם אמר לו 'הילך' אינו יכול לחזור בו, והיינו כי הילך כזכי דמי.

*

איתמר: האשה עשתה שליח קבלה, והשליח אמר לבעל שהוא שליח קבלה, והעל אמר לו 'הולך ותן לה' - אמר רב יש ספק האם הוא נעשה שליח של האיש או שליח של האשה. ולכן אם הבעל מת לפני שהספיק השליח למסור את הגט לאישה, היא צריכה חליצה כי שמא היה שליח הולכה, אך אסורה להתייבם כי שמא היה שליח קבלה.

קושיא: למימרא דמספקא ליה לרב: מהדברים עולה שרב הסתפק האם 'הולך כזכי' או לא, שאם הולך כזכי השליח נעשה שליח קבלה ואם לאו הוא נעשה שליח הולכה. אך הרי רב אמר: לווה שאמר לשליח 'הולך מנה למלוה שאני חייב לו את הכסף' - הלווה אינו יכול לחזור בו, והיינו משום שהולך כזכי! (אמנם הלווה עדיין חייב באחריות על הכסף אם יאבד בדרך, משום שהמלווה לא עשה את השליח הזה 'שליח קבלה' שלו).

תירוץ: התם ספק ממונא וכו': באמת רב הסתפק בדבר. אלא ששם מדובר בספק ממון ובזה הולכים לקולא דהיינו המוציא מחבירו עליו הראייה (להוכיח ש'הולך לאו כזכי' והשליח לא זכה בכסף). אבל כאן זהו ספק איסורא ונוקטים בו לחומרא דהיינו את שני הצדדים.

*

אמר רב: אין האישה יכולה לעשות 'שליח קבלה' שיקבל את גיטה מיד 'שליח הולכה' של הבעל, ולדעת ר' חנינא יכולה.

איבעית אימא משום בזיון דבעל: שהבעל חושב שהיא מזלזלת בו בכך שאינה מגיעה בעצמה לקבל את הגט מהשליח שלו, ולכן הוא לא מעוניין שהשליח שלו ימסור לשליח שלה את הגט, וממילא אין לשליח שלו סמכות למסור את הגט לשליח שלה, ונמצא שאינה מגורשת. (אמנם כשהיא עושה שליח קבלה שיקבל ישירות מהבעל אין בזה בזיון, שהרי מכך שהבעל מסר לו את הגט מוכח שהוא אינו מקפיד).

איבעית אימא משום חצרה הבאה לאחר מכן: 'חצרה הבאה לאחר מכן' = כגון שהבעל נתן את הגט בחצר של חברו, והלך בעל החצר ומכר לה את החצר או שנתן לה במתנה, ובמקרה כזה אינה מגורשת, שהרי כשהבעל נתן את הגט בחצר החצר עדיין לא היתה שלה, ואח"כ כשבעל החצר מכר לה את החצר הגט לא הגיע לידיה מכוחו של הבעל אלא מכוחו של בעל החצר. לדעת רב אנחנו גוזרים שלא יקבל שליח האשה מיד שליח הבעל משום שזה דומה למקרה בו קדם הבעל ומסר את הגט ליד השליח ואח"כ היא עשתה אותו שליח קבלה, ויבואו לומר שגם 'בחצרה הבאה לאחר מכן' מגורשת, דהיינו שיאמרו שהחצר היא 'שליח' של הבעל וכשהיא קונה את החצר מחברו של בעלה נעשית החצר 'שליח' של האשה לקבל את גיטה ומגורשת, ובאמת אינה מגורשת.

מאי בייניהו? מה ההבדל בין שני ה'איבעית אימא'?

דקדמה איהי: במקרה שהאשה עשתה שליח קבלה לפני שהבעל מסר את הגט לשליח הולכה, שלדעה שגזרו משום 'חצרה הבאה לאחר מכן' כאן לא גוזרים, לפי שזה לא דומה כלל לחצר שם הבעל נתן את הגט לפני שהיא קנתה את החצר, ואילו כאן היא מינתה את שלוחה לפני שהבעל מסר את הגט לשלוחו, ומגורשת. אבל לדעה משום בזיון הבעל גם כאן הבעל מקפיד, ואינה מגורשת.

ההוא גברא: אדם אחד שלח גט לאשתו, הלך השליח ומצא את האשה שהיא יושבת ולשה, אמר לה השליח 'הילך גיטך', אמר לו האשה 'שישאר בידך ותהיה אתה השליח שלי לקבלה'.

אמר רב נחמן: אם הייתי יודע שההלכה כרבי חנינא (= שאשה יכולה לעשות 'שליח קבלה' שיקבל את גיטה מיד 'שליח הולכה' של הבעל) הייתי עושה מעשה במקרה הזה, כלומר הייתי אומר שהיא מגורשת.

אמר ליה רבא: ואם היית יודע שההלכה כרבי חנינא וכי היית עושה מעשה? והרי הדין הוא ששליח שלא יכול לחזור ולומר למשלח 'עשיתי שליחותך' אינו נחשב לשליח ושליחותו אינה שליחות, ובמקרה הנ"ל באותו רגע שהשליח נהיה שליח קבלה של האשה הוא מתנתק משליחותו של הבעל לשליחות האשה, ואין זמן בינתיים בו הוא יכול לחזור לבעל ולומר לו 'עשיתי שליחותך', וא"כ הוא אינו שליח של הבעל ואינה מגורשת.

נתיישב בדבר: נעיין בדבר עד שתתישב דעתנו להשיב תשובה כהלכה.

הדור שלוחה: לאחר כמה ימים חזרו ושלחו שוב לר' חייא בר אבא לדעת מה דעתו לאחר שהתיישב בדבר. **אמר** ר' חייא בר אבא - כל אלו הפעמים שהם חוזרים ושולחים לדעת מה ההלכה, והרי כשם שהם מסופקים בזה כך אנחנו מסופקים בזה, הרי זה 'דבר שבערוהו' (= להתיר אשת איש על פי הגט הזה) שנולד בו ספק בבית המדרש, והדין הוא שאם בעלה מת ללא בנים חולצת ולא מתייבמת.

הוה עובדא: היה מעשה שקרה כמו המעשה הנ"ל, ורב יצחק בר שמואל בר מרתא הצריך אותה לקבל גט אחר משום שלא חזרה שליחות אצל הבעל, וכן הצריך אותה חליצה.

קושיא: תרת? מדוע צריכה גם גט וגם חליצה? והרי אם היא קיבלה גט אחר בחיי בעלה היא מגורשת, וא"כ כשבעלה לשעבר מת הרי אינה צריכה חליצה.

תשובה: גט מחיים וכו': הכוונה שאם בעלה חי והיא רוצה להינשא למישהו אחר עליה לקבל ממנו גט אחר, ואם בעלה מת ולא נתן לה גט אחר, עליה לחלוץ כדי שתוכל להינשא.

ההיא דהו קרו לה: אשה אחת היו קוראים לה 'נפאתה', אמר הבעל לעדים שיכתבו לה גט, הלכו העדים וכתבו בגט 'תפאתה', כלומר שטעו בכתיבת השם שלה בגט.

עשו עדים שליחותם: כלומר הבעל עשה אותם שלוחים לגט אחד בלבד, והרי הם כתבו גט אחד, וא"כ אינם השלוחים שלו לחזור ולכתוב גט אחר כשר.

רבה מקשה: וכי הבעל אמר להם שיכתבו חספא (= חתיכת חרס) ויתנו לה? והרי הבעל מינה אותם שיכתבו גט כשר, והגט שהם כתבו אינו נחשב ל'גט' שהרי אינו כשר, ומדוע אינם יכולים לכתוב עבורו גט אחר כשר?

אלא אמר רבה: דברי רב נכונים במקרה שהם כתבו לה גט כשר והוא נאבד לפני שהם נתנוהו לה, שאז אנו אומרים 'עשו עדים שליחותם' ואינם יכולים לכתוב לה גט אחר שהרי הם כבר כתבו גט אחד כשר.

רב נחמן מקשה: וכי הבעל אמר להם 'תכתבו גט ותניחוהו בכיסכם?' והרי הוא התכוון שהם יכתבו ויתנו לה, וכיון שהוא נאבד הרי שהם לא נתנוהו לה, ומדוע אינם יכולים לכתוב גט אחר?

*

בעא מיניה רבא מרב נחמן: בעל שאמר לעדים 'כתבו גט ותנוהו לשליח שלי', וכך הם עשו והגט אבד בדרך, האם אנו אומרים 'עשו עדים שליחותם' והם סיימו את שליחותם ואינם יכולים לכתוב גט אחר, או שהבעל התכוון לעשותם שליחים עד שיגיע הגט לידה ותתגרש, אלא שלא רצה להטריחם להוליך את הגט עד לאשתו ולכן אמר להם שימסרוהו לשליח שלו, וא"כ יכולים לכתוב גט אחר.

א"ל רבינא לרב אשי: אם תפשוט את ספקו הנ"ל של רבא ותאמר שהם סיימו שליחותם ואינם יכולים לכתוב גט אחר, עדיין יש להסתפק מה הדין במקרה שהבעל אמר להם 'כתבו גט ותנוהו לשליח שלי ויוליך לה', האם הוא עשה אותם שלוחים לחזור ולכתוב עד שהגט יגיע לידה ולכן פירש ואמר 'ויוליך לה', או שאין זה משנה והם סיימו שליחותם. תיקו.

למדנו במשנתנו - רשב"ג אומר אף אשה שאמרה לשליח 'טול לי גיטי' הבעל לא יכול לחזור בו, לפי שבלשון זה היא עשתה אותו שליח קבלה:

תנו רבנן: גם אם היא אמרה 'טול לי', 'שא לי', 'הא לי בידך', כולם לשון קבלה הם ומתגרשת מיד כשהגט מגיע ליד השליח.